

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 145—Spraw Wewnętrznych i Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 2 lutego 1925 r. w sprawie zwalczania wścieklizny u ludzi i zwierząt	167
146—Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 18 lutego 1925 r. w sprawie zwrotu kosztów i odszkodowania za stratę czasu dla sędziów pokoju niezawodowych w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie	168
147—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 27 lutego 1925 r. w sprawie przedłużenia terminu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych	168
Sprostowanie oświadczenia rządowego z dnia 21 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 18, poz. 129)	168

145.

Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 2 lutego 1925 roku

w sprawie zwalczania wścieklizny u ludzi i zwierząt.

Na podstawie art. 11 punkt 4 tudzież art. 19 punkt 2 ustawy z dn. 25 lipca 1919 roku w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67, poz. 402), art. 1090 do 1190 rosyjskiej ustawy lekarskiej (ros. zbiór praw tom XIII, wyd. 1905), ustawy austriackiej z dnia 6 sierpnia 1909 r. (Dz. U. P. № 177) o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu i niemieckiej ustawy z dnia 26 czerwca 1909 r. (Dz. Ust. Rzeszy r. 1909, str. 519) zarządza się co następuje:

§ 1. O każdym przypadku pokąsania człowieka przez zwierzę wściekle lub nawet podejrzanego o wściekliznę należy natychmiast donieść właściwej władzy administracyjnej I instancji (lekarzowi powiatowemu).

Osoby pokąsane powinny pozostawać pod obserwacją miejscowego lekarza urzędowego (t. j. rządowego, względnie samorządowego) aż do stwierdzenia u zwierzęcia wścieklizny, względnie jej podejrzenia.

W razie najmniejszego podejrzenia o wściekliznę osoba pokąsana powinna być natychmiast odesłana, celem poddania szczepieniom przeciw wściekliznie,

do najbliższego zakładu Pasteurowskiego, w razie niezamieszkania na koszt tej gminy, w której pokąsany ma prawo do bezpłatnej opieki lekarskiej ze strony gminy.

§ 2. Przed interwencją państwowego lekarza weterynaryjnego nie wolno u zwierząt chorych lub podejrzanych o wściekliznę wykonywać żadnych zabiegów leczniczych.

§ 3. W razie zabicia lub padnięcia zwierzęcia wściekłego lub podejrzanego o wściekliznę obowiązane są właściwe władze administracyjne I instancji (powiatowy lekarz weterynaryjny), o ile zostali ludzie pokąsani, przesać bezzwłocznie łeb zwierzęcia odcięty, wraz ze skórą, w odpowiednim opakowaniu do najbliższego Państwowego Zakładu Higieny (Warszawa, Lwów, Kraków, Toruń, Lublin, Łódź).

§ 4. Osobie pokąsanej przez zwierzę wściekle lub podejrzanego o wściekliznę, udającej się do zakładu Pasteurowskiego, powinno być wydane przez starostwo lub przez urząd gminny miejsca zamieszkania świadectwo urzędowe, zawierające następujące dane:

- a) nazwisko, imię, wiek, zajęcie i miejsce zamieszkania osoby pokąsanej,
- b) datę pokąsania, opis rany i udzielenia pierwszej pomocy,
- c) szczegóły o pochodzeniu zwierzęcia i o przebiegu u niego wścieklizny.

Świadectwo to wydaje się bezpłatnie.

Pierwszą pomoc osoby poszkodowanej otrzymują bezpłatnie od lekarza urzędowego (t. j. rządowego, względnie samorządowego).

§ 5. Osoby niezamożne, udające się same lub z dozorcą do zakładu Pasteurowskiego, mają prawo do zniżkowej jazdy kolejami w 3 klasie do miejsca, w którym znajduje się najbliższy zakład Pasteurowski, i na powrót do domu dla siebie i dla osoby dozorującej, jeżeli wykażą się urzędowym świadectwem o potrzebie wyjazdu do zakładu i urzędowym świadectwem ubóstwa (Dz. U. R. P. z r. 1923 № 31, poz. 193).

§ 6. Koszty leczenia w zakładach Pasteurowskich, względnie koszty pobytu osób szczepionych w szpitalu, ponosi osoba leczona, a w razie jej niezamożności ta gmina, w której osoba leczona ma prawo do bezpłatnej opieki lekarskiej ze strony gminy.

Za osoby, którym przysługuje prawo do pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów państwowych, wnosi opłatę Skarb Państwa według obowiązujących pod tym względem przepisów.

§ 7. Chorych z rozwiniętą wścieklizną nie należy przysyłać do zakładów Pasteurowskich, lecz przenieść do najbliższego szpitala.

§ 8. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą, — o ile czyn karygodny nie podlega karaniu w myśl ogólnych postanowień karnych; — karane podług art. 25 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych w drodze administracyjnej grzywną do 1000 zł. lub aresztem do 3 miesięcy; kara pieniężna z karą aresztu mogą być zastosowane jednocześnie.

§ 9. Co do traktowania zwierząt obowiązują odnośnie przepisy weterynaryjno-policyjne.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie zwalczania wścieklizny u ludzi i zwierząt (Dz. U. R. P. № 10, poz. 79).

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

146.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 18 lutego 1925 r.

w sprawie zwrotu kosztów i odszkodowania za stratę czasu dla sędziów pokoju niezawodowych w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie.

Na podstawie art. 11 § 2 ustawy o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. Sędziowie pokoju niezawodowi, pełniący swe obowiązki honorowo, otrzymują tytułem zwrotu kosztów i odszkodowania za stratę czasu ryczałt miesięczny obliczony przez pomnożenie 150 punktów przez mnożną ustaloną na dany miesiąc na mocy art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924).

§ 2. Wypłata powyższego ryczałtu następuje miesięcznie zdołu i tylko na żądanie sędziego pokoju.

§ 3. Za podróże służbowe otrzymują sędziowie pokoju niezawodowi diety i zwrot kosztów podróży wedle ogólnych przepisów o kosztach podróży i dietach, dotyczących sędziów grupy A.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie, z wyłączeniem okręgów sądów okręgowych w Łucku i Równem, poczynając od dnia 1 października 1924 r. i z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 59 poz. 430).

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

147.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 27 lutego 1925 r.

w sprawie przedłużenia terminu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 108, poz. 977).

Na podstawie punktu b) art. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. № 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 108, poz. 977), przedłużony rozporządzeniem z dnia 15 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 4, poz. 39) do dnia 28 lutego 1925 r., przedłuża się nadal aż do nowego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1925 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

Sprostowanie:

W części nakładu № 18 Dz. Ustaw z r. b. podczas druku w oświadczeniu rządowym pod poz. 129 opuszczono podpis: „Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*”.